

ikke være tilfreds med Flertallets Ændring om at give Ministeriet den noget større Beføjelse til at dispensere fra Lovforslagets Bestemmelser; Mindretallets Ændringsforslag gaar ud paa, at man giver Ministeriet en almindelig Dispensationsret fra Lovforslagets Indhold. Hvis det gennemføres, vilde Købstæderne i alt Fald i den Henseende ikke blive stillede værre, end Landkommunerne ere. Thi i Landkommunerne kan Ministeren, ogsaa efter at dette Lovforslag er blevet vedtaget, udstede Bevillinger til Gæstgiveri og Beværtning i saa stort Tal, som han vil. Men hvis dette Lovforslag vedtages, vil han være afskaaren fra at give Gæstgiveribevillinger i Købstæderne med Ret til at beværte andre end rejsende.

Endelig kan Mindretallet ikke skønne, at det skulde være nødvendigt at give en Frist af 2 Aar til denne Lov at virke i. Mindretallet mener, at det vilde kunne være muligt for Ædruelighedskommissionen at ende sine Arbejder saa betids, at der kunde foreligge Forslag til en endelig Ordning af Beværterpørgsmaalet for den Rigsdag, der træder sammen nu til Efteraaret. Mindretallet har derfor stillet Forslag om, at Lovens Gyldighed begrænses til et Aar.

Jeg skal hermed paa Mindretallets Vegne anbefale de 3 af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Gustav Hansen: Idet jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, der fremkom fra den sidste ærede Taler, skal jeg blot tilføje, at ganske væsentligt for mig har det været, at man ved Udformning af dette lille Lovforslag helt har omgaaet de lokale Styrelser, Kommunalbestyrelserne. I vore Dage, da man taler saa meget om den kommunale Selybestemmelseret, det kommunale Selvstyre, er det højst besynderligt at se, at man slet intet Hensyn tager til, hvad Kommunalbestyrelsernes Mening er i disse Sager. Man overdrager Skabelsen af et saadant Lovforslag til en, ja, jeg kunde fristes til at sige, Velfærdskomite, som skal arbejde ganske uafhængig af de ordinære Myndigheder. Jeg maa nok spørge: Leve vi da i en saadan Rædselsperiode, som skulde gøre saadanne ekstraordinære Forhold nødvendige? Jeg tror, at man paa dette Omraade i vort Land gaar frem paa en god og sund Maade, og at man ved aandelig Paavirkning og ved den stigende Oplysning kommer videre end ved den Slags ekstraordinære Midler. At Loven allerede skal træde i Kraft ved Forelæggelsen, er

i sig selv saa nyt og uvant, og det, at dette af det ærede Flertal siges at være en Nødvendighed for Lovens rette Virkning, gør, at Lovforslagets Ophøjelse til Lov i mine Øjne er ganske umulig. Jeg er Medforslagsstiller til nogle Ændringsforslag under Nr. 2, 5 og 7, men jeg forbeholder mig i øvrigt min Stilling til 3die Behandling.

Jørgen Berthelsen: Jeg fremsatte ved Sagens 1ste Behandling til den højt ærede Indenrigsminister en Forespørgsel, som jeg til Dels fik Svar paa den Dag, men jeg ser i Bilagene til Betænkningen, at det Svar, jeg ventede at faa, er endnu klarere givet der, nemlig at det, saa længe Ædruelighedskommissionens Betænkning ikke foreligger, ikke vil kunne nytte de Byer, som have Beværtervedtægter, at indsende Forslag til Ministeriet om at faa deres Vedtægter ophævede; de ville ikke kunne gøre Regning paa at faa Ministeriets Sanktion. I en By som Aalborg saa Værtshusholderkorporationen i 1877 saaledes paa denne Sag, at de bade om at faa Byraadet til at andrage om at faa en saadan Vedtægt gennemført, men den samme Korporation har i 1903 andraget Byraadet om at blive fri for den. Jeg gaar nu ud fra, at den Udvikling, som har fundet Sted med denne Organisation, omtrent er den samme, som foregaar i den øvrige Del af Befolkningen, idet man nu vistnok ikke tror saa stærkt paa det, som man den Gang ansaa for at være til Ædruelighedens Fremme, nemlig at faa monopoliseret eller indskrænket Udsalgssteder, Beværtninger, Gæstgiverier, eller hvad de nu hedde. Dog maa jeg indrømme, at naar jeg ser det Resultat, som foreligger i dette Lovforslag, hvis Fremkomst skyldes Ædruelighedskommissionen, nærer jeg nogen Ængstelse for, at det endelige Resultat af dens Arbejde skal blive i Overensstemmelse med Lovforslaget. I saa Henseende kan jeg ogsaa støtte mig i væsentlig Grad til Ordføreren for Flertallet, der endogsaa gik saa vidt i sine Udtalelser, at han mente, at hvis vi ikke fik det foreliggende Lovforslag vedtaget, vilde det muligvis forhindre en virkelig rationel Ordning af Forholdet, naar Ædruelighedskommissionens Betænkning kom til at foreligge. Man skulde jo næsten slutte deraf, at Ædruelighedskommissionen ikke tænkte sig bedre Vej end den at monopolisere Gæstgiveri- eller Beværternæring. Jeg har en ganske anden Opfattelse af, hvad der skal gøres for at fremme Ædrue-